

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/79/2017
Identifikačné číslo spisu:	8614202310
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8614202310.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. B., bývajúceho v T., XXXX B., J., zastúpeného splnomocnenkyňou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm, s. r. o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, proti žalovanej F. O., bývajúcej v C., zastúpenej JUDr. Dušanom Maruščákom, advokátom so sídlom v Stropkove, Hrnčiarska 1619/42, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/83/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/374/2015 z 27. októbra 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) č. k. 7C/83/2014-129 z 18. mája 2015, ktorým okresný súd zamietol žalobu o ochranu osobnosti, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal nárokov vyplývajúcich „zo zásahu do jeho osobnostných práv“ (do práva na súkromie a do práva na ľudskú dôstojnosť). V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, že žalovaná nie je v spore vecne pasívne legitimovaná. Stotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu, že žalovaná nevybočila z rámca činnosti právnickej osoby, s ktorou je v pracovnom pomere v súvislosti s konaním, ktorým mala zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu tým, že mu dňa 11. 11. 2013, 12. 11. 2013 a 5. 9. 2014 ako riaditeľka materskej školy neumožnila stretnutie s maloletou dcérou. Poukázal pritom na skutkové zistenia, že žalovaná videla žalobcu prvýkrát a nemala istotu, že sa jedná o rodiča dieťaťa, a že mala vedomosť o nezhodách a prebiehajúcim rozvodovom konaní rodičov dieťaťa, súčasťou ktorého bola úprava práv a povinností k ich maloletej dcére.

2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 20. 2. 2017 dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) zák. č. 160/2015 Z. z.,

Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj „C. s. p.“). Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom zdôraznil, že nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že konanie žalovanej možno považovať za činnosť právnickej osoby. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie nesprávne aplikovali na zistený skutkový stav ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď dospeli k záveru, že konanie žalovanej nemožno považovať za exces - vybočenie z činnosti právnickej osoby. Aplikovanie uvedeného ustanovenia na daný prípad by bolo správne len v tom prípade, ak by konanie žalovanej spĺňalo predpoklady miestneho, časového a vecného vzťahu k činnosti jej zamestnávateľa, ktoré v danom prípade absentovali, keďže predškolské zariadenie nie je oprávnené rozhodovať o výkone rodičovských práv žalobcu k jeho maloletému dieťaťu. V súvislosti s ust. § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p. poukázal na to, že odvolací súd otázku, či u žalovanej išlo o exces posúdil odlišne ako Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 2269/2006. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. v dovolaní uviedol, že právna otázka excesu nebola doteraz Najvyšším súdom Slovenskej republiky riešená, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co/374/2015 z 27. 10. 2016 a rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 7C/83/2014 z 18. 5. 2015 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Žalovaná sa k obsahu dovolania žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené ďalšie predpoklady a podmienky prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až 435 C. s. p.) a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

6. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že základom jeho argumentácie vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. b) a písm. c) C. s. p. bolo na jednej strane tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená a súčasne tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo/2777/2004 a sp. zn. 25 Cdo/2269/2006.

10. Pri takomto vymedzení dovolacích dôvodov nemožno považovať podmienky prípustnosti dovolania

za splnené, pretože súčasné uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa písm. b) a písm. c) ust. § 421 ods. 1 C. s. p. sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje (nemožno súčasne tvrdiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená a zároveň tvrdiť, že je ním rozhodovaná rozdielne). Okrem toho žalobca v dovolaní vo vzťahu k tvrdenému rozdielnemu rozhodovaniu dovolacieho súdu označil len rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť C. s. p. možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky a nie aj Najvyšší súd Českej republiky. Keďže žalobca neoznačil v dovolaní žiadne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých by bola rozdielne riešená otázka excesu z činnosti zamestnávateľa, prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p. neprichádza do úvahy.

11. Rovnako nebola daná ani prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., pretože otázka excesu z činnosti právnickej osoby bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 228/2012 z 26. septembra 2013, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR pod č. 9/2014 s právnou vetou: „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti.“

12. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f) C. s. p. odmietol.

13. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože jej preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.